

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 4504

гр. Варна, 20.12.2021 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Марин Г. Маринов

Членове: Мария К. Терзийска
Елина Пл. Карагьозова

като разгледа докладваното от Мария К. Терзийска Въззивно частно гражданско дело № 20213100502853 по описа за 2021 година

Производството е с правно основание чл. 248, ал.3 от ГПК.

Образувано е по частна жалба вх. № 301163/29.10.2021 г. при ВРС от ИЛ. ИВ. ЯНК., чрез процесуален представител против Определение № 265951/21.10.2021 г. на ВРС по гр.д. № 8262/2020 г. по описа на същия съд, с което е уважена молба с вх. № 292082/24.06.2021 г., подадена от ответника по делото „НАР НАРЛИЕВ И СИЕ“ СД с искане за допълване на решение № 261955/14.06.2021 г. по гр.д. № 8262/2020 г. по описа на ВРС в частта за разноските, като са присъдени 450 лева за адвокатско възнаграждение, на осн. чл. 78, ал. 4 от ГПК.

Жалбоподателят моли за отмяна на определението, като счита същото за незаконосъобразно, необосновано и несправедливо. Твърди, че първоинстанционният съд неправилно е присъдил пълния размер на сторените разноси за адвокатско възнаграждение в полза на ответника по съображения единствено, че заплатената сума се явявала по-ниска от законоустановения минимум в Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Излага становище, че дължимият размер следва да се определи пропорционално на прекратената част от иска, а именно върху 41.296% като от общо заплатеното възнаграждение за адвокат в размер на 450 лева, на ответника се следва сумата от 185.83 лева. Твърди за недопустимо съдът да присъжда пълния размер на сторените от ответната страна разходи с оглед факта, че част от първоначално заявения размер на исковете е уважен. Моли за отмяна на определението в обжалваната част и произнасяне в насока съобразяване на възнаграждението с действително дължимия размер. Моли за присъждане на разноси за въззивното производство.

Становището на ответната страна е за неоснователност на жалбата. Поддържа се, че първоинстанционният съд правилно е изчислил размера на дължимото адвокатско възнаграждение съобразно прекратената част на спора.

Излагат се твърдения, че доколкото заплатеното възнаграждение и по двата е иска е по-малко от установения минимум в Наредбата, то следва цялото да бъде присъдено. Моли за потвърждаване на обжалваното определение.

Жалбата е допустима за разглеждане, подадена е в срок, от лице, легитимирано с правен интерес от обжалване акта на ВРС, а по същество е основателна.

Първоинстанционният съд е сезиран с иски, предявени от И.Я. срещу „НАР НАРЛИЕВ И СИЕ“ СД за заплащане на сумата от 2 700 лева, представляваща главница, дължима на осн. чл. 361 от ЗЗД, както и сумата от 805.50 лева, законна лихва за забава върху главницата за периода 09.08.2017 г. – 12.07.2020 г. В проведено открито съдебно заседание на 23.03.2021 г. ищецът е предприел изменение на иска по реда на чл. 214, ал. 1 от ГПК чрез намаляване размера на първоначално заявените претенции за главница до 1 585.00 лева, а за лихва до 472.86 лева. Делото е прекратено за горницата до първоначално заявените суми.

Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 4 от ГПК на ответника се следват разноски при прекратяване на делото съразмерно с прекратената част от иска.

Настоящият състав намира, че в посочената хипотеза на ответника се следват разноски съобразно константната съдебната практика и доколкото същият няма вина за прекратяване на делото.

Видно от материалите по първоинстанционното дело, ответникът е сключил договор за правна защита и съдействие с процесуалния си представител на дата 22.03.2021 г., т.е. преди датата на откритото съдебно заседание /23.03.2021 г./, в което ищецът е предприел изменение на иска. Договореното адвокатско възнаграждение към него момент е 450 лева, което налага да се приеме, че ответникът е уговорил сумата съобразно материалния интерес на делото преди изменението на иска, който е в общ размер на 3 505.50 лева, представляващ сбора от сумите по първоначално заявените иски. Освен това трябва да се настоя, че в договора за правна защита и съдействие не са отграничени размерите на възнагражденията по всеки един от исковете, респективно в конкретика възнаграждението съобразно предприетия подход при договаряне между страните трябва да се възприеме като общо определено. Оттам и дължимото трябва да се определи в общ размер по двата иска на база материалния интерес в прекратителната част. Затова и съдът не коментира изобщо въпроса доколко се следва възнаграждение по всеки един от исковете и ако да – в каква хипотеза.

Така ответникът има право на разноски пропорционално на прекратената част, като в настоящия случай съотношението на прекратената част по делото спрямо първоначално заявения размер на исковете се равнява на 41,296 %. С оглед горното и доколкото ответникът е заплатил хонорар от 450 лева, то дължимия размер от заплатените е 185,83 лева.

Твърденията на ответната страна, че заплатената сума от 450 лева е по-ниска от законоустановения размер, дължим съгласно Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и поради това се следва в цялост биха имали значение ако съдът е сезиран с въпроса за прекомерността им.

Уговарянето на адвокатско възнаграждение и неговият размер е израз на

договорната свобода, уредена в чл. 9 от ЗЗД. Това, че ответникът и неговият процесуален представител са приели за справедлив размер на възнаграждението по-нисък от минималния не може да доведе до дерогиране на императивната разпоредба на ГПК, респективно да се присъди в повече от дължимото, доколкото законът запрещава неоснователното обогатяване.

Предвид гореизложеното въззивният състав намира, че жалбата се явява основателна и следва да бъде уважена, а атакуваното определение отменено за горницата над присъдените 185.83 лева.

С оглед изхода на спора и доколкото жалбоподателят е направил искане за присъждане на разноски в настоящата инстанция, за което е представил доказателства, както и списък по чл. 80 от ГПК, то следва да му бъде присъдено заплатеното адвокатско възнаграждение за настоящата инстанция от 300 лева, както и платената държавна такса, в размер на 15 лева.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ Определение № 265951/21.10.2021 г., постановено по гр.д. № 8262/2020 г. по описа на ВРС, **в частта**, с която е допълнено решение № 261955/14.06.2021 г. по гр.д. № 8262/2020 г. по описа на ВРС в частта за разноските и ИЛ. ИВ. ЯНК., ЕГН *****, е осъден да заплати на „НАР НАРЛИЕВ И СИЕ“ СД, ЕИК 103177117 сума за адвокатска защита в размер на 450 лева, **за горницата над дължимите 185.83 /сто осемдесет и пет и 0.83/ лева до присъдените от 450 лева** за адвокатско възнаграждение, на осн. чл. 78, ал. 4 от ГПК.

ОСЪЖДА „НАР НАРЛИЕВ И СИЕ“ СД, ЕИК 103177117, със седалище: гр. Варна, да заплати на ИЛ. ИВ. ЯНК., ЕГН *****, от гр. Варна, **сумата от 315.00 /триста и петнадесет/ лева**, представляваща сторени в настоящото производство разноски, на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване на осн. чл. 274, ал.4 вр. чл. 280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____